

frakende en person ret til at udøve næringsvirksomhed på grund af de i bestemmelserne omhandlede lovovertrædelser, må dette antages at kunne ske med hjemmel i § 79.

Til nr. 49.

Der foreslås i § 225 som stk. 4 optaget en ny bestemmelse, hvorefter den, der ved betaling eller løfte herom skaffer sig kønsligt forhold til en person af samme køn under 21 år, straffes.

Efter de foreliggende oplysninger må det antages, at der i de senere år er sket en væsentlig forøgelse af den homoseksuelle prostitution. Der kan herom henvises til oplysningerne i udvalgsbetænkningen af 1955 om foranstaltninger til bekæmpelse af prostitutionen, kap. IX. Ifølge de seneste oplysninger fra Københavns politi må denne stigning antages at været fortsat i de senere år.

På grundlag af det materiale, som er fremdraget i prostitutionsbetænkningen, må det antages, at den overvejende del af de homoseksuelt prostituerede mænd er under 21 år, og at formentlig omkring halvdelen er mellem 18 og 21 år.

Udviklingen af den homoseksuelle prostitution synes at vise, at det hidtidige strafferetlige værn er utilstrækkeligt. Det må også erkendes, at de gældende regler vedrørende dette spørgsmål kun giver begrænsede muligheder for strafferetlig indgriben. Efter § 230 er modtagelse af betaling for homoseksuelt forhold vel strafbart, men det samme gælder ikke ydelse af betaling. Betalernes forhold er derfor kun strafbart under betingelserne i § 225, stk. 1-3, og dermed som regel kun, hvis betalingsmodtageren er under 18 år.

I den tidligere nævnte udvalgsbetænkning af 1955 foresloges en forhøjelse af den i § 225, stk. 2, indeholdte aldersgrænse fra 18 til 21 år. Det kan tiltrædes, at der netop for så vidt angår aldersgruppen 18-21 år er trang til en øget strafferetlig beskyttelse. Udvalgsforslaget må dog anses for overvejende betænkeligt; det indebærer en kriminalisering af ethvert homoseksuelt forhold til en person under 21 år, og det går herved ud over, hvad der fremtræder som det afgørende lovgivningsformål, at begrænse den homoseksuelle ungdomsprostitution. Dette formål tilsiger alene gennemførelse af en bestemmelse, hvorefter den, der ved betaling eller løfte herom skaffer sig kønsligt forhold til en person af samme køn, straffes. Det foreliggende forslag er i overensstemmelse med dette synspunkt.

Til nr. 50-52.

Disse bestemmelser om ændringer i §§ 228-29 angår strafansvaret for de personer, der betegnes

som prostitutionens bagmænd. De gældende regler herom bygger på det synspunkt, at virksomhed, der fremmer prostitution, som hovedregel kun bør kriminaliseres, når virksomheden i sig selv er af en særlig asocial karakter; efter § 228, stk. 1, straffes den, der forleder nogen til kønslig usædelighed med andre, således kun, hvis han har handlet „for vindings skyld“, og § 229, stk. 1, fastsætter kun straf for mellemmandsvirksomhed, hvis denne er udøvet „erhvervsmæssigt“. Det synes ikke rigtigt at fastholde dette synspunkt strengt. Udgangspunktet synes snarere at måtte være, at hensynet til en begrænsning af prostitutionen med dens menneskelige og samfundsmæssige følger tilsiger en kriminalisering af handlinger, der i væsentlig grad fremmer prostitutionen. Dette udgangspunkt ligger til grund for det af justitsministeriet udarbejdede udkast til ændring af §§ 228 og 229, som er omtalt i prostitutionsbetænkningens kap. VIII og tiltrådt af udvalgets flertal. Det her foreliggende lovforslag er i det væsentlige i overensstemmelse med dette udkast (betænkningen, p. 74 ff.).

Til nr. 50. Den gældende regel i § 228, stk. 1, om straf for den, der for vindings skyld forleder nogen til kønslig usædelighed med andre, foreslås suppleret med en bestemmelse, hvorefter det er strafbart at forlede nogen til at søge fortjeneste ved kønslig usædelighed med andre — selv om forledelsen ikke sker „for vindings skyld“. Herefter vil f. eks. den prostituerede, der medinddrager en veninde i prostitutionen, kunne straffes, hvis der foreligger forledelse.

Til nr. 51. § 228, stk. 2, indeholder en særlig strafferetlig beskyttelse imod, at de helt unge inddrages i prostitution, idet bestemmelsen fastsætter straf for den, der tilskynder eller bistår en person under 18 år til at søge erhverv ved kønslig usædelighed. Bestemmelsens aldersgrænse foreslås nu forhøjet fra 18 til 21 år med henblik på en styrkelse af det strafferetlige værn mod ungdomsprostitution. Det bemærkes, at reglen kun angår tilskyndelse eller bistand til at søge erhverv ved kønslig usædelighed; under hensyn hertil må den foreslåede udvidelse af det strafbares område anses for ubetænkelig.

Til nr. 52. Efter § 229, stk. 1, straffes den, som erhvervsmæssigt fremmer kønslig usædelighed ved at optræde som mellemmand. Udtrykket „erhvervsmæssigt“ frembyder fortolkningstvivl; det må antages at indebære, at mellemmandsvirksomheden skal være udøvet dels for vindings skyld, dels i en flerhed af tilfælde. Samtidig med, at bestemmelsen hermed knytter strafansvaret til strengere betingelser end rimeligt, stiller den så store bevismæssige krav, at den er blevet uden nævneværdig praktisk